

Afstemning om disse Sager, men saaledes som det nu er i Menighederne, praktiseres denne Afstemning ganske vist tidt paa forskellig Maade, ved Lister, der gaa rundt i Sognet, hvor en skriver paa, at han ikke har noget imod en ny Salmebog, og en anden skriver det samme paa, eller ved Lister, der blive fremlagte i Skolen, eller paa helt andre Maader. I Virkeligheden faar Sognet ikke synderlig Adgang til at tage nogen samstemmende Beslutning; ganske anderledes vil det være, naar man har Menighedsraad, der faa Lejlighed til at tage Beslutning.

Dernæst fremkom det ærede Medlem med en anden besynderlig Udtalelse. Han sagde, at jeg havde sagt, at Valgmenigheder var Uorden. Jeg ved ikke, at jeg nogensinde har sagt dette, og det vilde da ogsaa staa i daarlig Samklang med, hvad jeg har foreslaaet. Naar jeg har foreslaaet en Lov om Valgmenigheder, der gaar ud paa at lette Adgangen til at danne Valgmenigheder, vilde det dog være besynderligt, om jeg havde den Mening, at Valgmenigheder vare Uorden. Det har jeg selvfølgelig ikke sagt og ikke ment, men hvad jeg har sagt, er, at Valgmenigheder ere Undtagelser; det ere de, og det vilde de altid være, det vil altid være en Undtagelse, at Folk selv skulle lønne deres Præst og maaske bekoste Kirkebygning og mange flere Udgifter, naar det offentlige i Virkeligheden har paataget sig at lønne Præster, bekoste Kirker og andre Udgifter. Valgmenigheder ville altid blive Undtagelser fra Reglen. Det ærede Medlem talte saa meget om Frivillighed i Modsætning til Tyang. Han sagde, at den Vej, vi hidtil vare slaaet ind paa, var Frivillighedens Vej: Ved at løse Sognebaand, — ja det er sandt, — ved at oprette Valgmenigheder, lave Valgmenighedslov og Lov om Brug af Kirker, — det er altsammen sandt, — og det ærede Medlem følger til: Vi have afskaffet Daabstvangen, — det er ogsaa sandt; men det kommer blot ikke den Sag ved, thi det er blot en Følge af den almindelige Religionsfrihed, som Grundloven har givet, men slet ikke en Følge af den Vej, man er slaaet ind paa her i Tinget med Hensyn til kirkelig Lovgivning. Det skal jeg altsaa se bort fra. Men den samme Frivillighedens Vej ligger aaben i mine Forslag her. Der gives lettere Adgang for Sognebaandsløserne til Brug af Kirkerne, der gives lettere Adgang til Dannelse af Valgmenigheder, hvor der er Trang dertil, der kommer en Udvidelse af Reglerne for Adgang til at bruge Kirkerne; det er

ganske den samme Vej, der er fulgt. Men hvorfor er da det ærede Medlem saa vred over Lovforslaget? Ja, det ærede Medlem kan ikke lide, at Befolkningen skal deltage i Valg af Præsterne og deltage i Bestyrelsen af Folkekirken under den Form, som her er foreslaaet ved Menighedsraad. Det kan det ærede Medlem ikke lide. Det ærede Medlem holder ikke af, at man opretholder den folkekirkelige Organisation. Han ønsker i Lighed med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) fri Menighedsdannelse og maaske endog Frihed i den Grad, at der i hver Kirke eller i de forskellige Kirker kan prædikes rent forskellige Ting. Det ved jeg nu ikke bestemt; jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem vil udtale sig om denne Ting, thi han har ikke, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, udtalt sig bestemt om denne Sag; derfor skal jeg heller ikke udtale noget bestemt om det ærede Medlems Stilling i saa Henseende.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds var ogsaa enig med det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds i et Ændringsforslag om at udstemme et Punkt af § 8 om „den danske Folkekirkes Forskrifter“, og de ærede Medlemmer mene, at i dette Punkt om Folkekirkens Forskrifter ligger et Præsteløfte. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds talte om, at det ikke var nok med, at vi fremdeles beholdt Præsteløftet; men Ministeren vilde ogsaa indføre dette Præsteløfte for 10,000 Lægmand, tror jeg, han sagde. Det er en mærkelig Misforstaaelse af de to ærede Mindretal, som tilsammen danne et Kløverblad. Her ved første Behandling udtalte jeg, — og jeg kan saamænd gerne sige det igen, — at disse Ord om Folkekirkens Forskrifter netop ikke tage Sigte paa Bekendelsesskrifterne. Det gøre de ikke. Folkekirkens Forskrifter faa disse Medbestemmelser af Menighedsraadene kun med at gøre, for saa vidt de angaa deres Gerning i Menighedsraadene. Og ligesaa med Hensyn til Lovgivningen; de faa ikke noget med hele Folkekirkens Lovgivning at gøre og ikke med Folkekirkens Forskrifter i det hele at gøre, naar de sidde i Menighedsraadene. De faa kun med de Forskrifter at gøre, som angaa deres Gerning, og dem skulle de selvfølgelig holde sig efterrettelige. Jeg har sagt, og det er ogsaa min Mening, at den Mand, som er i vitterlig Modstrid med Kirkens Bekendelsesskrifter, vanskeligt vil kunne paatage sig den Stilling at være